

Veelgeliefden,

de komende zondagen horen we drie extra lange perikopen uit het vierde Evangelie, stuk voor stuk schitterende vertellingen van de hand van sint Jan. Het zijn pareltjes van vertelkunst, zowel in de grote lijn als in de details; elk een waar kunststuk, een blinkend mozaïek met kleurrijke steentjes als details, geslepen edelstenen waarin alle kleuren tot hun recht komen.

Zo ook vandaag waarbij we als het ware de verschillende taferelen voor onze ogen zien afgeschilderd. Vele kunstenaars hebben zich hieraan gewaagd om het op doek vast te leggen. De verzen zijn stuk voor stuk kleine pareltjes waar we ons de komende week mee bezig kunnen houden, mits we bereid zijn de oester-schelpen één voor één te openen. Wij willen onze aandacht vestigen op één zo'n detail. Als hierop het licht van de Heilige Geest valt, waaiert de tekst als bij een prisma uit tot een spectrum van schitterende kleurenpracht. En in de vastentijd ligt het voor de hand om een detail over eten uit te kiezen.

Jezus zegt: *Ik heb een spijs te eten die gij niet kent.* (4,32) Een spijs die de leerlingen niet kennen. Sint Paulus schrijft dat de Korinthiërs nog melk nodig hadden en de vaste spijs nog niet konden verdragen. (1 Kor. 3,2) Hij doelt daarbij op de mysteries. Naar de mate van ons geestelijk inzicht kunnen we ook beter en overvloediger voedsel vinden totdat we ons misschien kunnen voeden op de manier van Jezus. Want niet alleen engelen en mensen hebben geestelijke voeding nodig, maar ook Jezus, zo blijkt vandaag. Bij de bekeringen in de woestijn gaf Hij de duivel ten antwoord: *Een mens leeft niet van brood alleen.* En toch kwamen de engelen Hem daarna hun diensten bewijzen (Mt. 4,11) Zijn leerlingen vatten zijn woorden dan ook lichamelijk op: Wie zou Hem te eten hebben gegeven? Ook de Samaritaanse vrouw begreep in eerste instantie niet waar Jezus het over had met het levend water: *Gij hebt niet eens een emmer en de put is diep.* (4,11) Maar Jezus heeft het over zijn geestelijk voedsel: *Mijn spijs is het de wil van mijn Vader te doen en zijn werk te volbrengen.* (4,34) En direct daarop spreekt Hij over de oogst: *slaat uw ogen op en kijkt naar de velden: ze staan wit, rijp voor de oogst.* (4,35) Het gaat daarbij om ons. De Vader wil ons oogsten, wil ons redden en Jezus wil onze dorst en honger ledigen,

De wil van de Vader doen en zijn werk volbrengen. Dat is zijn spijs en deze heeft Hij tijdens het gesprek met de vrouw genoten. Haar geloof, haar liefde, haar getuigenis. Jezus dorst daarnaar. In de preefatie zingen we: *Zo groot was zijn dorst naar haar geloof, dat Hij het vuur van de liefde in haar deed branden,* Zijn dorst en honger gold deze vrouw, maar ook elke mens, ook ons. Hij heeft honger en dorst naar ons. En dat is zijn werk, het werk van de Vader: de oogst binnenhalen, zijn heilswerk verrichten in Kruis en Verheerlijking.

De wil van de Vader doen. Tijdens zijn leven staat dit centraal bij Jezus. Zijn hele aardse leven is een groot gesprek met God, een gesprek tussen de Zoon en de Vader. Het is een eeuwig gesprek dat van voor het

begin was: *In het begin was het Woord.* (Jo. 1,1) In het begin was er al het gesprek, een dialoog tussen de Bron en het Woord, tussen de Vader en de Zoon.

Waarover spreken Zij? Wat is de wil van de Vader die de Zoon gaat doen, het werk dat volbracht moet worden? Dat werk begint met de schepping want *alles is door Hem geworden en zonder Hem is niets geworden wat geworden is.* (Jo. 1,3) In die schepping gaat het gesprek verder, als een fluistering in heel de natuur, een fluistering tussen Vader en Zoon, een echo die alleen in de stilte van het hart te horen is. Een fluistering in een oorverdovende stilte.

Vervolgens is er het werk van de Menswording en de redding van de mens. Dat is de fluistering in Jezus, een fluistering die de nood van de mens naar levend water wil bloot leggen en ledigen. Die fluistering vindt haar hoogtepunt in de schreeuw op het Kruis: *Ik heb dorst.* Want alles was toen volbracht. *Hij boog zijn hoofd en gaf de Geest.* En door die Geest gaat de fluistering door in de harten van zijn leerlingen. Het is de echo van de Verrijzenis en de Verheerlijking waarin de Zoon ons oproept tot verheerlijking van de Vader. Een fluistering die verder gaat omdat we zelf opgenomen worden in het gesprek tussen de Vader en de Zoon.

En wat spreekt die fluistering uit? Wat zegt de Vader tot de Zoon? Wat zegt het Woord tot ons? De Vader spreekt zijn Liefde uit voor de Zoon. En de Zoon naar de Vader. Maar hun Liefde is in de Geest zo groot dat deze wil uitstromen, uitstromen naar het kleinste en nietigste, een mens van vlees en bloed. De Zoon wordt mens opdat de Vader in elke mens zijn Liefde voor de Zoon kan terugvinden. En aan de andere kant, zodat in elke mens de Zoon zijn liefdesantwoord naar de Vader kan beleven.

Wij zeggen zo makkelijk: God is Liefde, maar Hij is dit niet op een abstracte wijze. Heel concreet is God Liefde: Hij is een Minnaar. Zoals de Vader en de Zoon Elkaar in de Geest beminnen, zo gaat zijn liefde naar ons uit. God is onze Minnaar en wij zijn zijn beminde. God houdt niet alleen van de mens. Hij achtervolgt hem met zijn liefde. Hij hongert en dorst naar onze wederliefde. Dat is de wil van de Vader, de spijs die Jezus te eten heeft. De spijs en de drank waarnaar de Vader en de Zoon in de Geest hunkeren, is onze wederliefde. Door te eten van het ware Brood in de Eucharistie en te drinken van het levend Water in de Geest krijgen wij deel aan die hunkering.

Wij ontvangen zo ons geestelijk voedsel van Jezus, zoals Hij het rechtstreeks van zijn Vader ontvangt.

Ik heb een spijs te eten die gij niet kent. De wil van de Vader doen en zijn werk volbrengen. Moge Hij in ons de wil van de Vader doen en zijn werk volbrengen, tot heil en zegen van ons allen.